

První kroky k samostatnosti v chráněném bydlení

Příběh paní Boženy se začíná odvíjet v rodině, kde vyrůstala jako nejmladší ze šesti sourozenců. Její život probíhal podobně jako život každého z nás, tedy až do doby, než nastoupila na internátní školu a krátce na to přišla o oba rodiče. Byl to pro ni šok, který ovlivnil její psychiku. Zakrátko poté se dostala do ústavu sociální péče. Bylo jí tehdy teprve 16 let, nikdo z rodiny se o ni nemohl starat. Paní Božena se ocitla daleko od svého bydliště, mezi lidmi, jejichž mentální postižení bylo mnohdy větší než její, což jí na zdravotním stavu rozhodně nepřidalo.

Na pokoji, který obývala s dalšími třemi klienty, trpěla ztrátou soukromí, nehledě na to, že závažnější zdravotní postižení jejích spolubydlících na oddělení táhnul i její psychiku ke dnu. Před čtyřmi lety však uviděla světlo na konci tunelu a to v době, kdy se začalo mluvit o transformaci pobytových sociálních služeb. Pro paní Boženu to znamenalo možnost bydlet v samostatném pokoji, což bylo také spojené s povinností se o sebe i svůj pokoj samostatněji postarat.

Do transformace pobytových sociálních služeb se zapojují klienti na základě doporučení pracovníků domova pro osoby se zdravotním postižením, kteří je podporují a připravují, aby byli schopni žít i mimo ústavní zařízení. Klienti si osvojují základní návyky potřebné pro běžný život. Paní Božena se spolu s ostatními klienty zařízení pod odborným vedením začala zdokonalovat ve vaření, praní, uklízení, součástí nácviku větší soběstačnosti byla i samostatná jízda veřejnými dopravními prostředky či nakupování. Tyto návyky si klienti musí osvojit před tím, než jsou schopni přejít do jiného typu sociální služby např. do chráněného bydlení.

Nezbytným krokem směřujícím k začlenění lidí s postižením žijících v ústavech do společnosti je získání pracovních návyků. Paní Božena pomáhala nejdříve s obsluhou klientů ústavu, později přešla do kuchyně, následně byla zaměstnaná na částečný úvazek v pekárně. Nyní před ní stojí další výzva. Naskytla se příležitost pracovat v kavárně, která byla otevřena v půli listopadu 2013. „Těším se, že budu znovu pracovat,“ říká paní Božena. V kavárně získají práci další klienti ze zařízení a budou pod dohledem obsluhovat hosty.

Příběh paní Boženy má šťastné pokračování. Získaná práce, větší samostatnost a schopnost postarat se sama o sebe pozdvihla její sebevědomí natolik, že se začala zajímat o své okolí a zabývá se množstvím koníčků. Začala šít, háčkovat, ani technika jí není cizí a tak často využívá internet. Začala se více zajímat o své okolí, v létě jezdí na kole, v zimě chce lyžovat a také plánuje cestu do Francie. Paní Boženě nedělá problémy, aby se sama dopravila do své rodné obce, kam jezdí za svou sestřenicí. Našla si také přítele, se kterým se vzájemně navštěvují. Komunikují spolu telefonicky i přes internet. „Těším se na nové bydlení, kde budu mít vše podle sebe. Mám ráda svůj klid, když mě nikdo neruší, můžu si dělat své věci a přijímat návštěvy, kdy budu chtít“, říká paní Božena. V novém bytě bude mít větší soukromí pro svůj osobní život.

Transformace pobytových sociálních služeb umožňuje lidem s postižením zvýšit kvalitu života a začlenit se mezi běžnou populaci. U paní Boženy je vše na dobré cestě. Získala práci, naučila se běžným pracovním činnostem a jako třešnička na dortu na ni příznivě působí i její nová láska. Držme jí tedy palce, aby se stěhování do chráněného bydlení pro ni zakrátko stalo realitou.